

Josef Hendrych

DVOJČATA NA STOPĚ

TAJEMNÝ KÓD

Ilustroval
Bohumil Fencel

FRAGMENT

Dvojčata na stopě – Tajemný kód

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Josef Hendrych
Dvojčata na stopě – Tajemný kód – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

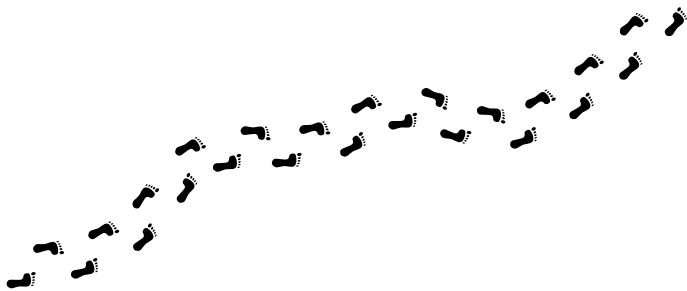
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Josef Hendrych
DVOJČATA NA STOPE
TAJENNÝ KÓD

Ilustroval
Bohumil Fencel

 FRAGMENT

DOPIS

„Petře!“ ozval se z kuchyně maminčin hlas.

Žádná odpověď.

„Kájo!“ volala maminka. Žádná odpověď.

„Tak kluci, kde jste, ozvěte se!“ zvýšila hlas.

V patře se pomalu a potichu otevřely dveře, z nichž vykoukla hlava s černými vlasy. Nad ní se objevila druhá hlava, navlas podobná té první.

„Musíme pomalu proklouznout okolo kuchyně ven, jinak nás čeká nákup,“ prohlásila první hlava.

„Ale hodně opatrně. Mamka má uši jako rys,“ dodala druhá hlava.

„To se ví. Hlavně, na nákup by dneska mohl jít Jindra, bez- tak ještě spí,“ odvětila první hlava.

Na dřevěném schodišti pomalu sestupovaly dolů dvě postavy, které si byly podobné jako vejce vejci.

„Okamžitě sem pojdte, jinak si pro vás dojdou a uvidíte ten kolotoč!“ volala již notně rozzlobená maminka.

Obě postavy na chvíli zůstaly stát na místě, dokonce zadržely dech a poslouchaly, jestli je maminka stále v kuchyni.

„Dobrý, můžeme,“ zašeptala první postava.

Už se dostaly na předposlední schod, když staré schody zavrzaly. V tom okamžiku se otevřely dveře kuchyně, ve kterých se objevila maminka.

„Tak kampak? A to se podívejme na chlapečky. Chtěli jste utéct, co? No tak pojdte do kuchyně. Musím si s vámi promluvit!“ rozkázala.

„Ale mami, nemohl by jít dnes nakoupit Jindra? Beztak ještě spí,“ podotkla první postava, ze které se vyklubal Kája.

„Včera jsem byl na nákupu já,“ dodala druhá postava, ze které se vyklubal Petr.

Kája s Petrem byli jedenáctiletí bratři, dvojčata. Byli si tak podobní, že je dokázala rozlišit jen maminka a starší bratr Jindra. Dokonce i tatínek měl občas problém, aby je od sebe rozeznal, o babičkách a dědečcích ani nemluvě.

„Ááá, tak takhle to je. Tak teď je mi to jasné. Pánové se chtěli vytrazit z domu, aby nemuseli na nákup. No to je pěkné. Ale nemusíte mít strach, na nákup už šel před chvílí Jindra.“

Kluci se po sobě provinile podívali.

„Tak vida, my jsme mysleli, že Jindříšek ještě spí, a on už šel pro snídani,“ usmíval se Kája potěšený tím, že dneska nemusí na nákup.

„No, ono milostpána Jindříška neubude, když dojde jednou za čas ráno nakoupit,“ prohodil Petr a podíval se na Káju.

„No, moc se po sobě neďtejte. Potřebuji s vámi mluvit o jiné věci,“ řekla maminka.

Teprve teď si chlapci všimli, že drží v ruce dopis s mnoha cizími známkami. V chlapcích se probudila přirozená chla-
pecká zvědavost. Ten dopis v sobě měl vůni exotických dálek
a dobrodružství.

„Co to máš za dopis, mami?“ zeptal se zvědavě Kája.

„To byste rádi věděli, co?“ napínala kluky maminka.

„Mami, maminečko, kdo to píše?“ loudil Petr.

Maminka se usmála a položila dopis na stůl. Petr si všiml,
že známky jsou z Austrálie.

„Kdo nám může psát z Austrálie?“ přemítal Petr.

To už si známek všiml i jeho bratr.

„Mami, to jsou známky z Austrálie a razítko je z Melbour-
ne. Kdo to píše?“ žadonil Kája.

Maminka se tvářila tajemně a nic neříkala.

„Můžu se podívat?“ hnal se po dopisu Petr.

Maminka sebrala dopis rychle ze stolu a řekla:

„Píše můj bratranec Erik, že v polovině července přiletí na
návštěvu Prahy jeho dcera Betty.“

„Aha, tak to nás nemusí zajímat,“ řekl zklamaně Petr.

„Mami, ty máš v Austrálii bratrance?“ divil se Kája.

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Mám. Erik u nás několikrát byl, ale to si asi nepamatuje-
te. Je to už hodně dlouho,“ odpověděla maminka.

„Nenosil velký klobouk a nemluvil takovou legrační češ-
tinou?“ zajímal se Petr, který si strejdu mlhavě vybavoval.

„Kája si ho pamatovat nemůže, protože když tenkrát Erik
přijel, byl s tátou u babičky na Šumavě. Já jsem měl zrovna an-
gínu, tak jsem musel být doma,“ pokračoval Petr.

Kája i maminka se na sebe překvapeně podívali.

„Tedy Petře, ty máš paměť! Vždyť už je to pět nebo šest let, co tady byl naposledy,“ řekla maminka.

„A co ještě píše?“ byl zvědavý Petr.

„Jak jsem říkala, v půlce července přiletí asi na pět dní Betty.“

„Kolik je jí let?“ přerušil maminku Kája.

„Kájo, nepřerušuj mě. Bettynce je taky jedenáct a začala studovat na střední škole v Melbourne,“ řekla maminka.

„A tady je její fotka.“

Kluci se vrhli k mamince a prohlíželi si fotku. Byla na ní pihovatá, blondatá dívka s copy ve školní uniformě.

„To je asi nějaká šprtka. Vypadá, že snědla všechnu moudrost,“ ohrnul nos Kája.

„To jo, ještě jí nasadit brejle a může od hodiny dělat vědeckou pracovníci,“ přisadil si Petr.

„Kluci, nebuďte zlí. Bettynka je náhodou moc chytrá a hodná,“ okřikla chlapce maminka.

„Jak to, že je na střední škole, když jí je jako nám?“ zeptal se Kája.

„Asi je génius a v patnácti z ní bude docentka-inženýrka,“ smál se Petr.

Maminka jim vysvětlila, že v Austrálii mají jiný školský systém než u nás a na střední školu se chodí dříve.

„Petře, pojď, jdeme ven,“ řekl Kája a vzal z poličky kopací míč.

„Kampak, kampak?“ rázně zarazila oba chlapce maminka.

„Mohlo by vás možná zajímat, že se o Bettynku budete týden v Praze starat.“

Do chlapců jako by udeřil hrom. Nemohli uvěřit maminčiným slovům. Oni se mají o Betty starat v Praze? Vždyť Prahu neznají a ani o to nestojí. To si mají kazit prázdniny kvůli nějaké holce z druhé strany zeměkoule?

„Tak to ne, my si prázdniny kvůli nějaké filfeně kazit nebudeme,“ promluvil za oba bratry Kája.

„To se ví, navíc budeme mít rozehraný tenisový turnaj a předposlední víkend v červenci hrajeme pravidelně fotbal proti Kocovicím. Musíme jim oplatit minulou porážku,“ dodal Petr.

„Tak to budete muset odložit! Už jsem domluvená s Emou, že u ní budete bydlet. Alešek s Elou budou pryč a strejda Julek bude na služební cestě v Singapuru. Teta se na vás moc těší. Bude se vám tam líbit. Bydlí kousek od Staroměstského náměstí v krásném bytě s balkónem,“ řekla nadšeně maminka.

„Teta Ema by spíš měla bydlet v Bohnicích i s Aleškem a Elou,“ řekl polohlasně Petr Kájovi, aby to maminka neslyšela. Kája vyprskl smíchy. O pražské čtvrti Bohnicích slyšeli, že se tam nachází psychiatrická klinika.

S bratrancem Alešem a sestřenicí Elou si nerozuměli. Byli starší než dvojčata a měli už úplně jiné zájmy. Z tety měla dvojčata legraci pro její výstřední oblékání a chování. Na druhou stranu byla teta hodná a vozila jim při každé návštěvě dárky. Prahu neznali a bylo jim jedno, jestli teta bydlí u Staroměstského náměstí nebo na Proseku. Když jeli rodiče navštívit tetu Emu, tak Kája s Petrem většinou zůstali doma, protože jel ještě kamenický dědeček s babičkou a Jindra, a proto by jich do auta bylo moc. Kamenická babička a dědeček byli rodiče tety Emy a její sestry Evy, což byla maminka Káji, Petra a Jindry.

„Pojď radši ven, dáme si zápas ve dvouhře,“ navrhl Kája.

Oba bratři vzali tenisové rakety, míčky a rozeběhli se na hřiště. K jejich překvapení na hřišti už hrál tenis Vláda s nějakým cizím

klukem. Kája se překvapeně podíval na Petra. Vláda nikdy tenis nehrál a turnajů, které Petr s Kájou pořádali, se nezúčastňoval.

Vláda byl kluk, který se občas vytahoval, jak je dobrý fotbalista, ale opak byl pravdou. Byl to zavalitý kluk a sportovní typ to rozhodně nebyl. Zato to byl velký mluvka, který se kvůli tomuto zlovyku dostával často do problémů.

„Ahoj, kluci!“ zakřičel na dvojčata Vláda. „Pojďte sem, to je Zdeněk. Víte, jak jsem vám o něm vyprávěl,“ a rozeběhl se i s novým klukem ke dvojčatům.

„Ahoj, já jsem Zdeněk,“ podával jim ruku hubený vytáhlý kluk s kudrnatými světlými vlasy.

„Ahoj, já jsem Petr a tohle je můj brácha Kája,“ řekl Petr.

„Kluci, Zdeněk umí snad všechny sporty, je fantastičej,“ rozplýval se Vláda. „Hrál žakovskou ligu ve fotbale v Písku, odkud se přistěhovali. Jeho ségra hraje závodně tenis. To byste ji mohli vzít do turnaje.“

„Ty jsi hrál fakt ligu?“ zeptal se Kája.

„No, hráli jsme docela dobře. Vyhráli jsme jihočeský přebor a postoupili až do republikového finále. Skončili jsme celkově na čtvrtém místě za Slavií, Spartou a Zbrojovkou Brno, ale měli jsme štěstí,“ řekl skromně Zdeněk.

„Na jakém postu jsi hrál?“ dotázal se Petr.

„Zdeněk je brankář,“ řekl za Zdeňka Vláda.

„Ale začínal jsem jako levý obránce, jenže pak se nám zranil brankář, tak jsem začal chytat a docela mi to šlo,“ vysvětloval Zdeněk.

Kájovi zasvitlo v očích. Brankářský post byl nejslabším článkem v jejich klukovském fotbalovém týmu Podlesí, jehož

byl kapitánem. Podlesí byla část městečka Kamenice, kde dvojčata bydlela.

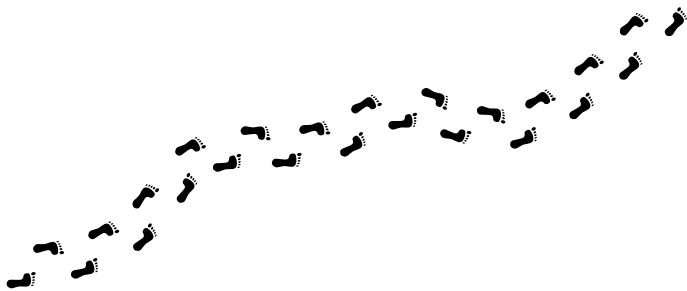
„Hele, nechtěl bys chytat za náš tým Podlesí?“ zeptal se Kája.

„Ale jo, budu rád, když mě vezmete,“ odpověděl Zdeněk.

Petr se nabídl, že dohodne přátelák s Kocovicemi, což byla malá vesnice u Kamenice a kluci z Kocovic byli zároveň největším fotbalovým soupeřem Podlesí.

„Hned odpoledne zavolám Pedrovi a dohodnu termín. Tentokrát bysme měli být domácí my,“ dodal Petr.

Navečer sdělil Kájovi, že Pedro, kapitán Kocovic, souhlasí se zápasem v neděli odpoledne v Podlesí.

ZÁPAS

V neděli po obědě se na hřiště začali trousit první hráči z Podlesí, kteří se nemohli dočkat, až vyběhnou na trávník. Objevili se i první diváci, hlavně z řad rodičů a sourozenců hráčů. Se svou modrou škodovkou přijel i pan Poláček, majitel občerstvení nedaleko koupaliště, který byl velkým příznivcem klubovského fotbalu. Nezapomněl přivést i přepravku limonád na občerstvení.

Dvojčatům již několikrát pomohl rozluštit různé záhady. Byl to velký znalec šifer a morseovky.

Chlapci z Kocovic přijeli na kolech doprovázeni početnou skupinou dětí s vlajkami v barvách svého týmu. Přijely všechny tři jejich hlavní hvězdy – Pedro, brankář Lojza a zrzavej Franta. Dostavil se i rozhodčí pan Melichárek. Byl již v důchodu, ale do svých padesáti let pískal okresní i krajský přebor žactva a dorostu.

Kája v šatně hráčům představil nového brankáře Zdeňka, protože ne všichni hráči se s ním už setkali.

Někteří chlapci se po sobě zvědavě podívali a Zdeňka si po očku prohlíželi. Nakonec si s ním všichni podali ruce až na Vaška. Vašek počítal s tím, že bude opět chytat, a teď se do brány cpe nějaký přivandrovalec, kdo ví odkud. Vašek podávanou ruku ignoroval, otočil se a dělal, že si nutně musí zavázat kopačky. Zdeněk pokrčil rameny a šel se ven rozcvičit.

„To jste mi udělali schválně! Jak to, že bude chytat on a ne já?“ rozčiloval se Vašek.

„Vašku, my ho chceme vyzkoušet a na druhou půlku počítáme s tebou,“ řekl Kája.

„Vašku, my víme, že seš náš jedinečnej brankář,“ řekl se škodolibým úsměvem Vilda.

Vaška tato slova trochu uklidnila a škodolibého úsměvu si nevšiml.

„No tak dobře, ať teda začne on a já ho pak vystřídám,“ souhlasil s kompromisem Vašek.

„Tak to je ta vaše posila?“ zeptal se Petra pan Poláček. „Vypadá, že by mohl být dobrý.“

Zdeněk se rozcvičoval před bránou, protahoval se, zkoušel skoky do stran, dělal dřepy a předklony.

Již z rozcvičování bylo vidět, že Zdeněk je pohyblivý a mrštný.

Rozhodčí zapískal a obě mužstva se seřadila na polovině. Kapitáni Kája a Pedro si spolu podali ruce. Kája si vylosoval míč a Pedro si vzal stranu, na kterou tolik nesvítilo, a tím měl jejich brankář výhodu.

Přesně ve dvě hodiny utkání začalo. Chlapci z Podlesí se snažili útočit, ale obrana Kocovic byla dobře organizovaná, a tak před brankáře pronikali jen těžko. Pokud se jim to